

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Ally Blake

Jegygyűrű eladó!

Lilian Darcy

Járat: törölve

Lilian Darcy

Farm a világ végén

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Alyson Ciobo, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Hired: The Boss's Bride* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• Magyarra fordította: Csató Gabriella

© Lilian Darcy, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *The Runaway and the Cattleman* (Silhouette, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• Magyarra fordította: Deák Márta

© Lilian Darcy, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Outback Baby* (Silhouette, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 339. számában, 2021.

Átdolgozott kiadás

ISBN ISBN 978-963-540-339-4

• Kép: iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Ally Blake
Jegygyűrű eladó!

1. FEJEZET

Kislánykorában Veronica Bing azt szerette volna, ha kék a szeme és szőke a haja. Hosszú, szőke haját akart, amely a derekáig ér, és olyan égszínkék szempárt, amellyel egy lány mindent elér, amire vágyik. Azonkívül tündérhercegnő szeretett volna lenni szárnyakkal, és fogszabályzót is akart, valamint azt, hogy váljanak el a szülei, ahogy a többi gyereké az iskolában. Ja, igen, és egy rikító rózsaszínű kocsit is akart.

Sajnálatos módon azonban a haja dús volt, göndör és sötétbarna. És miután húszéves korában egy fél évig szőkére festette, rájött, hogy ez nem a legelőnyösebb szín a számára. Azóta a haja sötét volt, akár a szeme, így másféle lehetőségek után kellett néznie, hogy elérje a céljait.

A szárnyai sem nőttek ki. Sőt, mint megállapította, allergiás volt a repülésre, már amennyiben a hányingert, a nyirkos tenyeret és a szapora lélegzést allergiás tüneteknek lehet tekinteni.

Különös módon a mangó, a sárgabarack és a magas, sötét hajú, jóképű férfiak, akik ideális feleségjelöltnek tartották, hasonló hatást váltottak ki belőle. Ezért is nem találta még meg álmai hercegét – így a hercegnőségről szőtt álmai sem válhattak valóra.

A fogai egyébként fogszabályzó nélkül is gyönyörűek lettek. És mivel szerelemgyerek volt – a szülei már elmúltak ötvenévesek, amikor ő megszületett –, sosem lett belőle elvált szülők gyermeke. Középiskolás korában az édesapját elvitte egy szívroham, és egy év után ott kellett hagynia az egyetemet, hogy az édesanyját ápolja, aki azóta már szintén elhunyt.

A rikító rózsaszínű autót azonban megszerezte, és hétből egy megvalósult álom azért nem olyan rossz arány.

Most is épp az áramvonalas, rózsaszínű, benzinfaló Corvette-jével száguldott végig Melbourne keleti részének egy keskeny mellékutcáján, majd alacsonyabb fokozatba kapcsolt, a napszemüvegét feltolta a homlokára, és befordult Armadale főutcájára.

A szél belekapott a hajába, ahogy csigatempóban követett egy villamost, eldöcögött a tölgyekkel szegélyezett út mentén sorakozó régiségboltok, exkluzív butikok és galériák előtt.

– Hát igen, Miss Bing, ez itt már nem a Gold Coast – mormolta, és visszacsúsztatta az orrára a napszemüvegét.

Ahogy a villamos csikorogva megállt, Veronica felpillantott a kék égre, nagy lélegzetet vett, és hagyta, hogy hatévi távollét után elárasszák az érzékeit szülővárosa, Melbourne képei, színei és lármája.

Egy állásinterjú miatt tért vissza ide. A munka tökéletesnek tűnt: árverésvezetőt kerestek egy jó nevű galériába, határozott időre, azonnali belépéssel. Ha felveszik, egy régi barátnőjével, Kristinnel fog együtt dolgozni, akit egy örökkévalóság óta nem látott. És ami a legjobb: a galéria Ausztrália másik végében volt, olyan messze az előző munkahelyétől – és főnökétől –, amennyire csak lehetséges.

Lóhalálában utazott el Queenslandből, és semmit sem hozott magával egy bőröndön és a Corvette-jén kívül. Ahogy eszébe jutott, milyen vidáman közölte Geoffrey-vel, hogy felmond – igaz, csak az üzenetrögzítőjén keresztül, nem személyesen –, elakadt a lélegzete, de nem félelmében, hanem mert előntötte a szabadság mámora.

Nincs munkája és lakása, de mit számít? Az sem izgatta, hogy ez az állás egyelőre az egyetlen reménye az elhelyezkedésre, ahogyan az sem csökkentette az optimizmusát, hogy a kocsija következő részlete egy héten belül esedékes, és a bankszámlája gyakorlatilag kimerült.

Vezetés közben a visszapillantó tükörben gondosan ellenőrizte a rúzsát.

– Csak semmi pánik! – mondta fennhangon, és az ajkát vidám mosolyra húzta.

Ahogy a villamos nehézkesen nekilódult, Veronica megelőzte, aztán tekintetével a Hanover House-t kereste, amelyet Kristin egy régi tűzoltólaktanyára hasonlító, kétemeletes, vörös téglapületeként írt le.

Mitch Hanover fel-alá járkált a Hanover House túlméretezett fogadópultja mögött. A nagy múltú aukciósház és galéria generációk óta a családja birtokában volt.

– Hány óra? – kérdezte Kristin, az asszisztense.

Mitch elfordította a tekintetét a karórájáról, amelyet az utolsó harminc másodpercben bámult, és kipillantott a széles, boltíves ablakon.

– A nő késik. Nem azt mondtad, hogy a barátnőd profi?

Kristin a csípőjét az asztalnak támasztotta, és sötét pillantást vetett rá.

– Azt mondtam, hogy ő az álmaid beteljesülése. De ha ez a te értelmezésedben profit jelent...

Mitch rosszállóan felhorkant.

– Ugye tudod, hogy ez lesz az utolsó állásinterjú, amelyet tartok? Ha ma sem találunk megfelelő árverésvezetőt, elmarad a jövő heti kiállítás.

Azt említenie sem kellett, hogy ebben az esetben az aukció is elmarad, és a cég lehúzhatja a rolót. A Hanover House-ban mindenki tudta ezt, félt tőle, de számított is rá.

Kristin azonban csak mosolygott.

– Semmi pánik, Mitch. A barátnőm tökéletes erre a munkára. Olyan tökéletes, hogy egy órán belül a tenyeréből fogsz enni.

Mitch összehúzott szemmel vizsgálta az asszisztense arcát, és azon tűnődött, hihet-e neki.

– Mikor lesz a következő tárgyalásom a városban?

Kristin bepötyögött valamit a BlackBerryjébe.

– Még rengeteg időm van. Lazíts! – mondta ártatlan képpel.

Lazítson? Mintha képes lenne rá! A galéria, a Hanover Enterprises koronagyémántjának a sorsa mázsás teherként nehezedett rá.

Amikor egy elegáns sportkocsi motorzúgása törte meg a feszült csendet, Mitch felkapta a fejét, aztán tágra nyílt szemmel figyelte, ahogy egy rikító rózsaszínű Corvette bemanóverez egy parányi helyre a parkolni tilos táblánál, az épület előtt.

– Micsoda idióta! – bosszankodott. A hatóságok ebben a negyedben éberren figyeltek minden szabálytalankodást. A fickó kocsiját egy órán belül elszállítják, gondolta Mitch.

Ahogy a motort kikapcsolták, borzalmas, fülsértően hangos, nyolcvanas évekbeli popzene hallatszott, majd hirtelen csend lett.

Kristin izgatottan felsikkantott, és kiszáguldott az ajtón. A kocsinál termett, és ahogy megölelte a vezetőjét, annyira előrehajolt, hogy Mitch megtudhatta volna, hogy harisnyanadrágot vagy harisnyatartót visel-e, ő azonban inkább tapintatosan elfordult.

Aztán hirtelen megvilágosodott az elméje. Az idióta, aki a kocsit vezette, nem más, mint a várva várt Veronica Bing, aki az állásinterjúra jött.

Mély lélegzetet vett, és elhatározta, hogy gyorsan túlesik a beszélgetésen, aztán felvesz valakit a három másik, alkalmasnak tűnő jelölt közül.

Amikor Kristin felegyenesedett, Mitchnek először nyílt alkalma megnézni a nőt, akiről az asszisztense azt állította, hogy álmai beteljesülése.

A „beteljesülésnek” göndör, hosszú, sötét haja volt, és még sötétebb napszemüvege, amely a fél arcát eltakarta. Érzéki, vörös ajka széles mosolyra húzódott, és kivillantak ragyogó fehér fogai. Ujjatlan, fekete pólót viselt, és hosszú, vékony karját az elmúlt hetekben több napfény érthette, mint amennyiben az embernek itt, Melbourne-ben a hosszú tél alatt része lehet. Ahogy Kristin kicsit megrázta, mielőtt újra megölelte, Mitch szinte hallotta, ahogy a nő bal csuklóján összezsörren a tucatnyi fekete karperec.

Az elképesztően vörös ajak tulajdonosa pedig ahelyett, hogy kinyitotta volna a kocsiajtót, átlendítette fölötte a lábát, aztán a csizmája talpa nagyot koppant a járdán. A csizma fekete volt, és a térdéig ért, sötét farmere szorosan az idomaira simult, amelyek láttán minden férfi szájában összefutott volna a nyál.

Mitch tulajdonképpen nem akart semmilyen nő iránt sem érdeklődést tanúsítani, főleg nem egy olyan iránt, akit talán alkalmazni fog, de ez a nő a kirakat túloldalán megbabonázta, képtelen volt

levenni róla a szemét.

Azzal nyugtatgatta magát, hogy senki sem öltözik így egy állásinterjúra, szóval Veronica Bing aligha felel meg neki, vagyis a galériába. Miss Bing talán azt sem tudja, mi fán terem a sötétkék kosztüm és krémszínű harisnyanadrág.

Ahogy a nő előrehajolva kiemelt a kocsija hátsó üléséről egy méretes, ezüstszínű táskát, és közben az egyik hosszú lábát hátranyújtotta, Mitch gyorsan behunyta a szemét, és elfordult.

Amikor megkondult a szárnyas ajtó fölötti csengő, Mitch felpillantott a dédapja, Phineas Hanover portréjára, megeresztett egy rövid fohászt az ég felé, és megfordult.

Veronica Bing magával hozta a meleg, tavaszi levegő fuvallatát. Kristin mellette lépkedett, és egyfolytában csacsogott, mint egy izgatott tinédzser.

Mitch időközben valamennyire összeszedte magát, de ahogy a tekintete Veronica pólójának elejére esett, a toroka egyből kiszáradt. Végül pislogott egyet, mélyen beszívta a levegőt, és kényszerítette magát, hogy a lány arcára nézzen, amely a hatalmas napszemüveg nélkül egyszerűen... ennivaló volt. Ennél jobb kifejezés nem jutott az eszébe, bárhogy törte a fejét. Veronica Bing a kócos tincseivel úgy nézett ki, mintha most kelt volna ki az ágyból, ragyogó, sötét szemével, napbarnított bőrével maga volt a megtestesült egészség, és Mitch bensőjében gyengén, de jól érzékelhetően megmocant valami. A tenyere bizsergett, a tarkóján felborzolódottak a finom szőrszálak. És ez megrémítette.

Veronica közelebb sétált hozzá, és végigmustrálta őt, rövidre nyírt, sötét hajától konzervatív szabású öltönyén át a gondosan kifényesített cipője orráig, aztán a tekintetük összekapcsolódott. És ekkor Mitchnek az arca is bizseregni kezdett, pontosan úgy, mintha a lány végighúzta volna rajta az egyik hosszú, vörös körmét, nem pedig csak a gyönyörű, barna szemét meresztette volna rá.

Milyen ostobaság! Elvégre tapasztalt férfi, sokkal tapasztaltabb, mint azt az ember egy előkelő társaságban elismerné. Tulajdonképpen azt hitte, hogy fegyelmezettebb annál, mint hogy a teste így reagáljon egy nő látványára, főleg miután az utóbbi években a közönyösségét szinte művészi szintre fejlesztette. Talán nem is Veronica Bing okozza ezeket a furcsa érzéseket... Talán csak éhes.

Megdörzsölte a tarkóját, és megpróbálta felidézni, mikor evett utoljára. Közben a szeme sarkából látta, hogy Veronica kérdez valamit Kristintől, aztán mindkét nő rábámul.

– Ja, igen – mondta Kristin. – Róla meg is feledkeztem.

Nyilván sok még a teendőm, ha meg akarom szilárdítani a tekintélyemet, gondolta Mitch, és olyan fenyegetően pillantott Kristinre, hogy a nő az ajkába harapott. Aztán a jövevényhez fordult, miközben üzletember énje emlékeztette arra, hogy legalább valami átmeneti megoldást kell találnia, ha meg akarja menteni a családi vállalkozást, férfias énje pedig arról győzködte, hogy a jövevény nem az esete, hanem épp az ellentéte annak a hűvös, kissé hetyke Barbie-típusnak, amit mostanában előnyben részesített. Ugyanakkor még a fülében csengett Kristin erősködése, hogy Veronica Bing az álmai beteljesülése.

– Mitch Hanover – mutatkozott be. – Maga pedig nyilván Veronica Bing.

– Hogy találta ki? – A lány erélyesen, szinte férfiasan megrázta a kezét, közben tréfásan pukedlizett, és tiszteletteljesen fejet hajtott.

Mitch visszahúzta a kezét – olyan lassan, hogy ne keltsen gyanút, de elég gyorsan ahhoz, hogy ne rögzüljön túl mélyen az emlékezetében, milyen volt Veronica bőréhez érni.

– A három másik jelöltnek nem volt ellenvetése, amikor felajánlottam nekik, hogy gondoskodom a repülőjegyükről – mondta a lány ríktó színű kocsijára pillantva. – Ide és vissza.

Veronica felvonta a szemöldökét, és a nyelve hegyével megnedvesítette érzéki ajkát.

– Ezek szerint az én teljesen irracionális félelmem a repüléstől némi előnyt biztosít nekem a vetélytársaimmal szemben. Tudtam, hogy valamikor még a hasznomra lesz.

Mitch majdnem viszonzta a mosolyát, de még idejében észbe kapott.

– Kristin bizonyára tájékoztatta, milyen fontos és sürgős, hogy megfelelő árverésvezetőt találjunk. A jövő héten nyílik az árverést megelőző kiállításunk, és a fél személyzet influenzás. – Bár azt gyanította, inkább arról lehet szó, hogy az alkalmazottak nem mernek bejönni, attól félnek

– egyébként nem is ok nélkül –, hogy azonnal elbocsátaná őket. – A galéria jövője attól függ, hogy megtaláljuk-e a pozícióra a megfelelő jelöltet.

Ennél a pontnál az egyik pályázó szerényen lesütötte a szemét, a másoknak arcizma sem rándult, a harmadik rémülten pislogott, de Veronica csak tovább mosolygott.

– Ez volt a leggyengébb öndicsérő szöveg, amit valaha hallottam. Mitch Hanover, magának nagyobb szüksége van rám, mint gondolja!

Mitch magában elátkozta az utolsó aukcióvezetőt, aki tönkretette a céget, és a szenilis, vén kurátort, akinek halványlila gőze sem volt az aktuális piaci trendekről. A szülei is az eszébe jutottak, akiknek nem okozhat csalódást.

– Nézzen körül kicsit a galériában, rögtön csatlakozom magához! – intett a lépcső felé.

– Ahogy akarja, főnök. – A lány átvágott a tágas előcsarnokon, felsétált a polírozott falépcsőn, és eltűnt a válaszfal mögött, amely elrejtette a galériát az utcai kíváncsiskodók tekintete elől.

– Nem semmi a nő, igaz? – kérdezte Kristin.

– Nem. – De hogy pontosan micsoda, abban nem vagyok biztos, tette hozzá magában Mitch.

Most, hogy a fal eltakarta Mitch és Kristin elől, és senki sem láthatta, mennyire remeg a térde, Veronica kihasználta az alkalmat, hogy összeszedje magát.

– Eddig minden rendben – suttozta. – Remekül csinálod. Fel a fejjel, ki a mellel! Nézz a fickó szemébe, és nyerd meg a magabiztosságoddal!

Miféle magabiztosságával? Arra is alig emlékezett, hogy mit jelent ez a szó. Még egy héttel ezelőtt fantasztikus ötletnek tartotta az új állást – valahányszor a villogó üzenetrögzítőjére esett a tekintete, amelyen Geoffrey egy tucatnyi üzenetet hagyott. De itt, ebben a tágas, patinás épületben inába szállt a bátorsága.

A szürke tapéta fakó volt, az előcsarnok hatalmas ólomkristály csillárja úgy nézett ki, mintha vagy száz éve nem használták volna, és a falakon függő aranykeretes festmények a királyi ház hajdani, elpuhult, túlsúlyos tagjairól – ez lenne a művészet? – egyáltalán nem feleltek meg az ízlésének, és nem volt semmi keresnivalójuk az életében.

Kristin pedig, akinek régen több testékszere volt, mint neki táskája, most csillogó, sötét bubifrizurát viselt, és elegáns, bézs nadrágkosztümöt.

Veronica viszont szűk farmerben, térdig érő csizmában és ujjatlan pólóban érkezett – azaz pontosan olyan szerelésben, amilyenben az utolsó munkahelyén dolgozott, ahol számítógépes játékok szabadalmait bocsátotta árverésre.

Elfojtott egy nyögést, ahogy elképzelte, amint a bank lefoglalja imádott Corvette-jét. Aztán hátrapillantott a válla fölött. Rosszul állt a szénája, és most minden Mitch Hanoveren múlt. Ő az a férfi, aki a kezében tartja a sorsát meg a jövőjét.

Kristin rabszolgahajcsárnak és fontoskodó alaknak írta le a főnökét. Veronica ezért azt hitte, hogy egy vérnyomáscsökkentőt szedő, kövér, kopaszodó házasemberrel lesz dolga, és a jóképű, ápolt, de fölöttébb indiszkrét Geoffrey után egy ilyen főnök valódi megváltás lett volna a számára.

Csakhogy a „megváltásról” kiderült, hogy olyan férfi, aki tökéletesen vasalt sötétszürke öltönyt, még sötétebb nyakkendőt és elegáns, halszállkás inget hord. Amit pedig az öltözete eltakarta, az még jobban lenyűgözte őt.

Mitch Hanover az a fajta férfi volt, akinek a láttára a lányok, akik valamikor hercegekről és tündérszárnyakról álmodoztak, könnyen elveszítik a fejüket. Elmúlt harmincéves, valamivel magasabb lehetett száznyolcvan centinél, és a negyvenes évek mozibálványainak erős szexuális kisugárzásával rendelkezett. Rövidre nyírt, sötét haja jól illett markáns arcához, és erélyes állával, érzéki ajkával simán felvette volna a versenyt a fiatal Paul Newmannel.

Veronicát azonban leginkább a sötétszürke szempár kavarta fel, amely mintha csak arra várt volna, hogy valaki vidám csillogást varázsoljon belé. Nos, ez neki nem sikerült. Bár... minthogy Mitch nem rúgta ki azonnal, talán van még esélye nála. Azaz arra, hogy megszerezze az állást...

Kristin közben odalenn suttozva, de élénken magyarázott valamit. Ahogy Veronica kikandikált a fal mögül, látta, hogy kipirult arccal, hevesen gesztikulál – bizonyára agyba-főbe dicséri őt –,

míg Mitch hűvös nyugalommal hallgatja. A férfi kérlelhetetlen tekintete nem sok jót ígért.

A kocsim törlesztőrészlete, a kocsim törlesztőrészlete, ismételte magában Veronica. Lezser mozdulattal egy képre mutatott, valami borzalmas, zöld mázolmányra, amelyet egy bekötött szemű majom is készíthetett volna, csücsörített a szájával, és elismerően bólintott.

Mitch a festményre nézett, aztán rá. A távolság miatt Veronica nem volt teljesen biztos benne, de úgy látta, mintha a férfi picit felvonta volna a szemöldökét, és az ajka megremegett volna – kifejezve, hogy ilyesmit ő sem akasztana fel a lakásában. A következő másodpercben azonban visszavedlett komoly üzletemberré.

Milyen kár, gondolta a lány. Mert ha engedné, hogy a humorérzéke és a sármja érvényesüljön, biztos szórakoztató társaság lenne.

Megköszöri a torkát, és a célkitűzéseire gondolt, amelyeket akkor talált ki, amikor rájött, hogy a szőke hajzuhatag, a kék szempár, a szárnyak és a tündérpor nevetséges álmok. *Légy jó! Dolgozz sokat! Vigyázz magadra! Egyél sok zöldséget!* Amíg betartja ezeket a szabályokat, az élete csak jól alakulhat, nem?

Mitch odavakkantott valami utasítást Kristinnek – aki hivatalos arccal nyomban a BlackBerryjéért nyúlt –, aztán felszaladt a lépcsőn. Ahogy Veronica mellé ért, a lány élvezettel szívta be az arcvize kellemes illatát, de aztán rögtön összeszidta magát a gyengeségeért.

– Fogalmam sincs, hogy Kristin miket mesélt rólam, de csak a felét hiheti el – szögezte le.

– Jó, jó, de melyik felét? – kérdezte a férfi, és továbbsetett.

Veronica remegő térddel utánabukdácsolt.

– Azt a felét, hogy nemcsak egy elragadó, egyéni eleganciával öltöző árverésvezetőt kap, ha alkalmaz, hanem jobban hasonlítunk, mint gondolná: az emberekkel bánni tudó, felelősségtudattól átítatott, pedáns, korrekt ember vagyok, aki nyitott az új ötletekre és a kihívásokra.

– És miért hiszi, hogy én is ilyen vagyok, Miss Bing? – kérdezte Mitch Hanover.

– Mert javíthatatlan optimista is vagyok?

Veronica ezúttal teljesen biztos volt benne, hogy Mitch somolyog, és erre a felfedezésre kissé lecsillapodott a háborgás a gyomrában. Egy lépéssel közelebb jutott a céljához, hogy megszerezze az állást, és újrakezdje az életét. És ezúttal nem fog mindent elszúrni.

2. FEJEZET

Mitch csak akkor lassított, amikor az irodához ért, de Veronica Bing a hosszú lábával könnyen lépést tartott vele. A lány meleg, csábító illata körüllegte, élénk csacsogása olyan volt, mint valami fülbemászó zene.

– Ugye nem bánja, ha a maga irodáját használom, Boris? – kérdezte Mitch a kurátortól, aki, mióta ő az eszét tudta, a cégnél dolgozott. – Le kell bonyolítanom még egy állásinterjút.

Boris gyanakvóan nézett rá, de eléggé úriember volt ahhoz, hogy megrázza a fejét.

– Természetesen nem, uram.

Mitch odahúzott az asztal elé a lánynak egy faragott, magas támlás, antik széket, és leült. Veronica azonban ahelyett, hogy követte volna a példáját, amikor Boris elballagott mellette, a hüvelykujjával végigsimított az öregúr vörös csokornyakkendőjén.

– Nagyon elegáns.

Boris elvörösödött. Elvörösödött! Mitch még arra sem emlékezett, hogy valaha mosolyogni látta volna. Kezdett attól tartani, hogy Veronica boszorkány.

– Ó, köszönöm – nyögte ki az öreg. – Sok szerencsét, kisasszony!

Képződött, vagy Boris hirtelen délcegebben tartotta magát, ahogy kicsoszogott a folyosóra?

Mitch hátradőlt, és mérlegelte a helyzetet. Ha ő is és az öregúr is alig néhány másodperc alatt teljesen a lány hatása alá kerültek, mi történne, ha rászabadítaná Veronica Binget egy teremnyi szenvedélyes armadale-i műgyűjtőre? Lehengerelné őket, vagy azok falnák fel őt?

– Tulajdonképpen Boris mit csinál itt? – kérdezte Veronica, aki felfedezőútra indult a zsúfolt irodában. Felvett néhány műtárgyat, megszimatozta egyiket-másikat, aztán letette őket valahová, ahol egy kis helyet talált. Mitch erősen remélte, hogy a tárgyakat nem valamilyen rendszer szerint helyezték el, vagy legalábbis már katalogizálták és lefényképezték őket.

– Boris időtlen idők óta a galéria kurátora, és ő most a rangidős alkalmazott – válaszolta. Hátrébb gurult a székkal, és keresztbe vetette a térdén a lábát.

– Ő vezeti a céget? Akkor miért maga tartja az állásinterjút?

– Mert az enyém a cég – válaszolta Mitch.

Veronica megtorpant és ránézett. A mosolya egyetlen forróvérű férfit sem hagyott volna hidegen.

A férfi megköszöri a torkát. Veronica viselkedéséből azt szűrte le, hogy a lányt nem ijesztette meg sem ő, sem az a tény, hogy ő dönt az alkalmazásáról.

– Foglaljon helyet, Miss Bing! – szólította fel a legkíméletesebb főnöki hangján.

Veronica kecsesen lehuppant egy székre, és szintén keresztbe vetette a lábát.

– Köszönöm, Mr. Hanover!

Talán gúnyt űz belőle? Mitch nehezen fojtotta vissza a nevetést, de aztán gyorsan összeráncolta a homlokát.

– Ez lenne a megfelelő időpont, hogy átadja az önéletrajzát – közölte komolyan.

Veronica megrázta a fejét.

– Nincs önéletrajzom. Legyen őszinte: sikerült valaha is valami fontosabbat megtudnia egy életrajzból, mint amit a bemutatkozó beszélgetés során már úgyis kiderített?

Mitch először vitába akart szállni vele, de aztán magában kénytelen volt igazat adni neki. Tulajdonképpen ő is mindig így gondolkozott, ezért döntött saját maga a személyzeti ügyekben.

– Rendben, akkor meséljen a tapasztalatairól!

A lány mosolygott, és az arcán megjelent egy elbűvölő gödröcske.

Mitch idegesen fészkelődött; azt kívánta, bár vége lenne ennek a napnak.

– A szakmai tapasztalatairól – helyesbített.

– Jó. – A lány tovább mosolygott. Mitch szerette volna tudni, mi jár a fejében. Aztán Veronica

előredőlt, megragadta vörös körmű ujjával az íróasztal szélét. – Ez is egy afféle tárgyalás lesz, ahol az embernek látszólag spontán válaszokat kell adnia az olyan eredeti kérdésekre, mint például az, hogy szerinte mi a legnagyobb hibája?

Mitch némán rámeredt. A többi tárgyalása legfeljebb húsz percig tartott, és a jelölteknek semmi kifogásuk sem volt az ilyen kérdések ellen.

– És ha azt mondom, igen, akkor ez problémát jelent magának? – kérdezte. – Mert akkor azonnal befejezhetjük az állásinterjút.

És talán ez lenne a legjobb, futott át az agyán. Igaz, kíváncsi lett volna, mi történne, ha bedobna egy ilyen petárdát, mint Veronica Bing, az állóvízbe, azaz a galériába. Másrészt jobb lenne, ha ez a hosszú lábú, fényes szemű, piros ajkú, bolondos autójú nő eltűnne az életéből, mert az ösztöne azt súgta, hogy máskülönben sok baja lesz vele.

De ahelyett, hogy elismerte volna, hogy nem felelnek meg egymásnak, Veronica csak még szélesebben mosolygott. És Mitch tudta, hogy kicsúszott a kezéből a beszélgetés irányítása.

– Mr. Hanover... Mitch – mondta Veronica. – Csak egyet kell tudnia: azt, hogy én vagyok a magának való aukcióvezető. És én vagyok a legjobb esélye. Ennél a munkánál nem a régi festmények ismerete, a nagy szaktudás a lényeg, és az sem fontos, hogy milyen társadalmi körben mozog valaki, vagy honnan jött. Az aukciókon a vásárlók olyasmiket vesznek, amikről elhiszik, hogy szükségük van rá: életstílust, álmokat, aranyozott bővrit. Maga a termék nem számít, csak az a fontos, hogy az ügyfelek élvezzék a vásárlást. Mert utána ezt a kellemes élményt gondolatban összekapcsolják majd a Hanover House-zal, és meg akarják ismételni.

Újabb mosollyal fejezte be kis szónoklatát, és Mitch túl későn vette észre, hogy viszonzta a mosolyát. A kellemes hangja, a magabiztossága, az, ahogy farkasszemet nézett vele... Te jó ég! Ha Miss Bing azt ajánlotta volna, hogy vegye meg ezt az épületet, ő valószínűleg megkérdezte volna az árát!

Igyekezett ellazulni, visszanyerni az uralmát az arcizmai fölött, és amikor úgy érezte, sikerült, hátradőlt, és tűnődve megdörzsölte az állát.

Veronica Bing szentelen volt, és öntudatos. Semmibe vette a konvenciókat, és mindent megtett, hogy eladja magát. Nem holmi szeszélyből jött ide, tényleg akarja ezt az állást. Neki pedig kell valaki, aki átvezeti a céget a 21. századba.

Eszébe jutott a dédapja, a Hanover House alapítója. Vajon mit gondolt volna az öreg Phineas a szűk farmeres Miss Bingről?

– És magát nem zavarja, hogy olyasmit ad el az embereknek, amire egyáltalán nincs szükségük? – faggatta a lányt.

– Nem. Elvégre felnőttek. Azt csinálnak a pénzüikkel, amit akarnak. Ha felteszik a ruletten a pirosra az egész vagyonukat egy kaszinóban, vagy Afrikában egy segélyprogramra költik, vagy egy hatalmas brillt vesznek rajta a szeretőjüknek, az ő dolguk. Miért kellene lebeszelnünk őket?

Mitch megvakarta a fejét. Melyik bolygóról jött ez a nő?

– Sosem hittem volna, hogy ilyen cinikus, Miss Bing.

A lány arcán újra felvillant a napfényes mosoly.

– Ugyan miért nem?

Negyedórával később Mitch megint az előcsarnokban állt, zsebre dugott kézzel, és a kijárat felé tartó lány fenekét figyelte. Amikor Veronica megpördült, aztán hátrafelé lépkedett tovább, Mitch szeme gyorsan felkúszott az arcára.

– Reggel találkozunk, főnök!

– Nem – mondta a férfi megkönnyebbülten. – Mostantól fogva Boris a felettese, ő fog mindent elmagyarázni.

A lány tovább hátrált, de Mitch esküdni mert volna rá, hogy a mosoly lehervadt az arcáról. Igaz, a napfény elvakította, így nem lehetett teljesen biztos benne. Talán csak a fantáziája játszott vele, ami Veronica érkezése óta mintha valami élénkítő szer hatása alatt állt volna.

– És én még azt hittem, hogy holnap egy székhez kötöz, gyufával felpöcköli a szemhéjamat,

és grafikonok, diagramok segítségével megismerteti velem a Hanover House üzletpolitikáját – incselkedett a lány.

Mitch szája sarka megrándult.

– Erre a második héten kerítünk sort.

Igen, kétség sem férhetett hozzá, a lány most valóban viszonzta a mosolyát, és Mitch keze ökölbe szorult, körmei a tenyerébe mélyedtek.

Veronica intett, a férfi bólintott, aztán a lány kilibbent az ajtón.

A munkaszerződését végül hat hét helyett hat hónapra kötötték meg, mert – mint Veronica rámutatott –, aligha lehet elvárni valakitől, hogy olyan rövid időre költözzön ide, amilyenre egyetlen normális tulajdonos sem ad ki lakást. A ruha-, üzemanyag- és költözési hozzájárulást, amit kért, Mitch ugyan megtagadta tőle, de a kötetlen munkaidőre, a galéria belső átalakítására és az anyagi fedezetre vonatkozó kérésére igent mondott, és felhatalmazta, hogy a saját elképzelései szerint bonyolítsa le az aukciókat.

Mitch azzal vigasztalta magát, hogy a feszes határidő miatt a többi kívánságát is teljesítette volna, ha a lány kitartóbb, de a fő az, hogy a legkeményebben alkudozó tárgyalópartner, akivel valaha dolga volt, mostantól fogva az övé. Nem, nem az enyém, helyesbített gyorsan, hanem a Hanover House-é.

Veronica a kocsija hátsó ülésére hajította a táskáját, pont amikor egy rendőr, kezében tollal és a büntetőcédulás füzetel odalépett hozzá. Mitch enyhe kárörömöt érzett, mint egy bajnoki mérkőzésnél a néző, közvetlenül azelőtt, amikor az eddigi bajnokot kiütötték.

Veronica a rendőr mögé táncolt, és mosolyogva megpróbált a válla fölött átkukucskálni. Mitch felidézte, hogy miután befejezték a tárgyalást, és kezet ráztak, egy pillanatra beszívta a lány egzotikus, buja, mégis üde illatát, visszaemlékezett rá, hogyan csillogott a sötét szempár, milyen ellenállhatatlan volt Veronica mosolya. Nem, a rendőrnek esélye sincs, gondolta.

Egy hosszú pillanatig a rendőr a lányra bámult, aztán felnevetett, és széttépte a büntetőcédulát. Veronica elvette a papírfecniket, és a pólója kivágásába csúsztatta. Aztán kedvesen megpaskolta a férfi karját, bemászott a lehetetlen kocsijába, és úgy felbőgötte a motort, hogy a zajra bizonyára minden közeli üzlet tulajdonosa a kirakatüveghez nyomta az orrát.

– Akkor jössz, Mitch? – kérdezte Kristin, miközben lábával a cipője után tapogatózott.

Ez a mozdulat Mitchet egy másik nőre emlékeztette, aki a vasárnapi újságot olvasva felhajtotta a teája maradékát, és közben ugyanilyen öntudatlanul kereste a lábával a cipőjét, a könyvtárba készült, hogy a doktori disszertációján dolgozzon, amit végül sosem fejezett be.

– Mitch? – szakította félbe a merengését Kristin hangja, mire a férfi végigsimított az arcán.

– Hová kellene mennem?

Kristin a szemét forgatta.

– Összegyűlünk egy italtra, hogy üdvözljük Veronicát a cégnél. Az elmúlt napokban már vagy ezerszer említettem!

Így igaz, és ezért nem telt el egyetlen nap sem anélkül, hogy Mitch ne gondolt volna az új alkalmazottjára, arra, hogy vajon talált-e már lakást, felújította-e a ruhatárát, vagy szűk nadrágban és pólóban jár dolgozni, hogy a radikalizmusával ő adja meg a kegyelemdőfést a galériának.

– Gyere el! – unszolta Kristin. – Mindenki ott lesz a galériából, és az irodából is eljönnek néhányan, akik hallottak a buliról, és meghívták magukat. Jó hatással lenne az emberekre, ha látnák, hogy a főnök is tud lazítani.

– Nem érek rá – szabadkozott Mitch, de sejtette volna, hogy Kristin nem adja fel ilyen könnyen.

– Hozd el Mandát! – javasolta a lány.

Mintha Manda nem lett volna elegendő ok arra, hogy Mitch ne menjen el. Eddig háromszor randizott a fiatal nővel, aki vele egy épületben, könyvelőként dolgozott. Még egy randi, és a nő többet kívánna tőle, mint amennyit ő hajlandó adni, és Mitch az elmúlt három évben megtanulta, hogy ez az az időpont, amikor még véget lehet vetni egy kapcsolatnak anélkül, hogy bármelyik fél megsínylené.

– Vagy inkább mégse, ha ez lenne a negyedik randitok – mondta Kristin, mintha olvasott volna a gondolataiban. – Búcsúajándéknak világos rózsaszín tulipáncsokrot ajánlok.

– Nagyon vicces – morogta Mitch.

Kristin rámosolygott.

– Ez azt jelenti, hogy eljössz?

Mitch azon töprengett, vajon Veronica Bing mit viselhet egy péntek estén, ha egy állásinterjún farmerben és csizmában jelenik meg. Egyébként tekintettel az üres hűtőszekrényére és a szokatlanul programmentes naptárára, csábítónak találta a kilátást, hogy választ kaphat erre a kérdésre.

– Hát jó. – Felkelt, és a zakójaért nyúlt. – De nem fuvarozok haza egyetlen részeg kollégát sem. És te nem szólsz Mandának.

Veronica a Bloody Maryjét szürcsölgetve figyelte, ahogy Mitch Hanover rámosolyog a karcsú, bájos szőkeségre, aki a bárpultnál majdnem a nyakába ugrott. Az állásinterjú óta nem látta a férfit, de nem is bánta, mert tudta, hogy ostobaság lenne túl közel kerülnie hozzá.

Talált egy lakást, amelyet fél évre kibérelt, megismerkedett az új munkatársaival, és többször ellátogatott a helyi barkácsáruházba, mert néhány dolgon változtatni akart a galériában. És közben egyik telefonhívás jött a másik után a zavarodott Geoffrey-től, aki sokkal rosszabbul fogadta a távozását, mint várta. Mint kiderült, már kulcsot akart adni neki a lakásához. Kulcsot! Ez ugyan sokkal kevésbé volt riasztó, mint egy gyűrű, de elég nevetséges, amikor összesen két és félszer randiztak, ugyanennyi hónap alatt.

Veronica sokáig ápolta a beteg édesanyját, és ez nem maradt következmények nélkül. Újra és újra olyan férfiakkal akadt össze, akik csak a gyengéd, együttérző nőt látták benne, nem vették észre, hogy ambiciózus, és függetlenségre vágyik.

Hangos nevetés szakította félbe a töprengését, és Veronica tekintete átsiklott a hosszú, fényes mahagónipult fölött, amelyben visszatükröződött a kúp alakú lámpák fénye. A jelek szerint a kis szösz meg akarta győzni Mitchet, hogy nemcsak gyengéd és együttérző, hanem ennél sokkal több. Éles vihogása Veronica idegeire ment, de a férfit nyilván nem zavarta.

Mitch aznap megint sötét öltönyt viselt csíkos inggel és egy meglehetősen extravagáns hímzéssel díszített nyakkendővel. Mérték után szabott öltönye tökéletesen simult a vállára, fokozva férfias kisugárzását. Veronica a látványt nyugtalanítónak, ugyanakkor nagyon izgalmasnak találta. Talán azért is vonzotta Mitch, mert nem olyan embernek tűnt, aki másokra támaszkodik. A válla szélessége legalábbis azt sugallta, hogy akármekkora terhet képes cipelni, és egyedül is megbirkózik mindennel, amit a sors rámer.

– A mi tiszteletre méltó főnökünk nem szokott ilyen bulikon részt venni – súgta Kristin Veronica fülébe. – Ez a legelső alkalom.

– Talán ma estére nem volt programja.

– Talán. De úgy látom, a legjobb úton halad afelé, hogy ezen változtasson.

Veronica nyelt egyet, elfordult, és a sarokban álló, krémszínű fotelek felé indult.

– Szóval, mi van veletek? – kérdezte, miután lehuppant az egyikbe.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Kristin, aki követte.

– Volt valaha valami köztetek?

Kristin majdnem félrenyelte az italát.

– Köztem és Mitch Hanover között, aki percenként leamortizál egy szőkeséget, jó fizetést ad nekem, és a sok túlóráért cserébe elenged csütörtök délutánonként a pedikűröshöz meg manikűröshöz? – nyögte ki, miután abbahagyta a prüszkölést.

– Miért, szerinted nem vonzó férfi? – faggatta tovább Veronica.

– Dehogynem – ismerte el a barátnője. – Csak... Mitchnek a fiatal, buta szőkék a gyengéi, akik nem tudnak megkülönböztetni egy da Vincit egy Rossettitől. Persze az ő esetében ez érthető. – Kristin felsóhajtott.

Veronica a maga részéről megbocsáthatatlannak tartotta, ha egy jóképű, intelligens, sikeres férfi nem a saját korosztályából választ barátnőt. Sőt, valamiért személyes sértésnek vette.

– Mennyire fiatalok azok a szőke nők?

– Zígóták. Hírből sem ismerik a ráncokat, és a *gravitáció* kifejezésnek sincs még gyakorlati jelentősége a számukra.

Veronica elfojtotta a vágyat, hogy a válla fölött a főnökére pillantson.

– És most is van az életében egy ilyen szőkeség?

– Nem, a szavatossági idejük gyorsabban lejár, mint egy üveg tejé, de aztán varázsütésre mindig előkerül egy újabb.

Szóval a korrektnek tűnő Mitch Hanover a tökéletesen vasalt ingeivel egy valódi Casanova? Akkor – hozzá hasonlóan – ő sem olyasvalakit keres, aki kimossa a zokniját. Veronica hátán kellemes borzongás futott végig.

– És most beszéljünk rólad! – mondta Kristin. – Szerinted Mitch izgalmas férfi?

Veronica megvetően legyintett.

– Ennek semmi jelentősége.

A barátnője azonban csak nevetett.

– Egek, te aztán átlátszó vagy! De ne hagyd, hogy megtévesszen a felszínes playboy álca. Mitch Hanover lelkében több mély, sötét szakadék tátong, mint amit te és én valaha is felderíthetünk.

Mielőtt Veronica tovább puhatolódzhatott volna, balról felhangzott Mitch mélyen zengő hangja.

– Jó estét, hölgyeim!

Veronica olyan hevesen összerezett, hogy az itala kilötyyent. Ekkor óvatosan letette a poharát az asztalra, és kimért mosolyt villantott a férfitra.

– Jó estét, főnök!

Mitch komoran biccentett, és úgy tűnt, nem akar több figyelmet szentelni neki, de aztán a pillantása mégis visszatért rá. Csak egy hosszú másodpercre, ám Veronicát már ez is annyira felvillanyozta, hogy azon kezdett morfondírozni, milyen lenne Mitch Hanoverrel – ezzel a rejtélyes lelki életű férfival – szórakozni.

Ahogy Mitch Kristinhez fordult, Veronica ernyedten hátradőlt, mintha az előbb csak a férfi átható tekintete miatt húzta volna ki magát.

– A többiek hátul összetoltak néhány asztalt, és rendeltek valami koktélt, amelynek a nevét művelt társaságban nem merem megismételni. Nem csatlakoztok?

– Dehogynem! – Az ingyen ital ígéretére Kristin azonnal felpattant, és hátrasietett, sorsára hagyva Veronicát.

A lány lassan felkelt, és megvárta, amíg fekete, mélyen dekoltált ruhájának alja lecsúszik a térdére. Miután kijött az asztal mögül, és a barátnője után indult. Mitch melléje szegődött, és hozzáigazította a lépteit. Körülöttük élénk társalgás és diszkrét zene hallatszott, de kettejük között furcsa, feszült csend támadt, amelyet végül a lány tört meg.

– Ki az a szöszi? – bukott ki belőle. Mindig túl sokat járt a szája. A mamája egyszer azt mondta, hogy olyan a beszélőkéje, hogy képes lenne jeget eladni az eszkimóknak.

Mitch arckifejezése, ha csak egy parányit is, de megváltozott.

– Egy barátnóm – dörmögte, amikor a lány már azt hitte, nem fog válaszolni.

– Tényleg? És hol szedte fel? Egy kollégiumi bulin?

Mitch lassan elvigyorodott, majd kellemes, mély hangon felnevetett, és Veronica megremegett.

– Korábban azon tűnődtem, vajon az interjún megismertem-e a legrosszabb oldalát – jegyezte meg a férfi.

– Dehogy. Ott a legjobb oldalamat mutattam – világosította fel a lány.

– A szöszi az irodaépületem kávézójában dolgozik – magyarázta Mitch. – Amikor ide indultam, megemlítette, hogy hallott a terveinkről, így őt is meghívtam.

– Jó munka, szöszi! – mondta Veronica. – Erről jut eszembe: lehet, hogy megbántottam a házmesteremet, mert nem hívtam meg, amikor megkérdezte, hová megyek.

Mitch megint elmosolyodott, és amikor a szeme is felszikrázott, Veronica majdnem orra bukott.

– A szöszinek Stacy a neve. Ipszilonnal, nem *i*-vel a végén, ahogy valamilyen okból kétpercenként elismétli.

– Aha.

Mitch lelassította a lépteit, és Veronica kénytelen volt utánozni, ha nem akarta azt a benyomást kelteni, hogy menekülni próbál előle.

– Talán van valami kifogása a ma esti kísérem ellen? – tudakolta a férfi.

– Nem, semmi – vágta rá gyorsan a lány. – Csak annyira...

– Annyira...? – noszogatta Mitch.

Fiatal? Szőke? Közönséges? Telt keblű?

– Csak annyira... édes.

– Nem feltételezte rólam, hogy egy ilyen édes nőt fel tudok csípni?

A váratlan kérdésre Veronica felkacagott, olyan hangosan, hogy Kristin figyelmeztető pillantást lövellt felé.

– Dehogynem! Elvégre jó módú férfi, gazdag szókinccsel rendelkezik, azonkívül rengeteg öltönnyel. Biztos tömördek édes nő sóvárog arra, hogy a magáé legyen.

Mitch, jó háromméternyire az asztaloktól, amelyeknél a Hanover House és a Hanover Enterprises dolgozói ismerkedtek egymással, hirtelen megtorpant, mire Veronica, magában megint elátkozva a nagy száját, feléje fordult. A férfi olyan közel állt hozzá, hogy érezte az arcvize illatát, látta a borostákat az állán és a szemében a parányi pöttyöket, amelyek számtalan árnyalatban játszottak, a füstszürkétől az ezüstig.

– Stacy nem az enyém, Miss Bing – szögezte le Mitch nyersen.

Ahogy a közelükben megint éles nevetés harsant, mindketten a szőke, bögyös Stacy – ipszilonnal, nem *i*-vel – felé fordultak, aki még biztos nem töltötte be a húszat.

– Nála is a gazdag szókinccs volt a döntő tényező, igaz? – csúfolódott Veronica.

Mitch hozzáhajolt.

– Azt hiszem, inkább a sok öltönyöm vonzotta – súgta, aztán leült Stacy mellé.

Veronica kissé elveszettnek, némileg zavarodottnak, és különös módon kiszolgáltatottnak érezte magát.

3. FEJEZET

– Meséljen magáról, Veronica! – kérte Phil a Hanover Enterprisestől úgy egy órával később. – De ne azt mondja el, ami az önéletrajzában is benne van! A szaftos részeket akarjuk hallani. Olyasmiket, amikről hétfőn munka közben pletykálhatunk.

Mitch hátradőlt, és mint minden jelenlévő, a díszvendégre bámult.

Akárcsak az első találkozásukkor, a lány sötét, kissé napszíttá haja kusza, göndör tincsekben omlott a vállára, de ezúttal az ajkát csak szolidan, szájfénnyel festette ki. Nyaklánc átlátszó gyöngyei gyémántként csillogtak a bőrén, és fekete ruhája olyan lazának tűnt, hogy Mitch attól félt, bármelyik pillanatban lecsúszhat róla. Amikor csatlakoztak a társasághoz, alig merte levenni róla a szemét, mert attól tartott, hogy baleset történik, és a zakóját a vállára kell terítenie.

Veronica az asztalra könyökölve előredőlt.

– Hát jó. – Ahogy bizalmasan Mitchre hunyorított, a férfit elfogta a nyugtalanság. – Egy méter hetven centi magas vagyok, és a Nyilas jegyében születtem. Imádom a térdig érő csizmákat. A kedvenc színem a piros, a kedvenc virágom a gardénia, és nagyon szeretem a fehéraranyat. Ezt azért mondom, hátha valakinek eszébe jutna, hogy ajándékkal köszöntsenek a dolgozók mint új munkatársukat. Ilyesmikre gondolt, Phil?

Phil elvigyorodott. Határozottan túl sokat ivott, és nyilvánvalóan teljesen elbűvölte őt az új kolléganő.

– Tulajdonképpen mocskos részletekben reménykedtem, például a Melbourne-be költözése drámai okairól. Talán faképnél hagyták az oltárnál? Megölt valakit? Vagy lefeküdt a főnökével?

Veronica arca egy pillanatra elborult. Mitch látta, hogy a mosolya feszültebbé válik és a szeme elhomályosodik, de ez olyan rövid ideig tartott, hogy rajta kívül senki sem vette észre. A férfit hirtelen elöntötte a vágy, hogy megvédje a lányt, és hirtelen elhatározással összeütötte a tenyerét.

– A következő kört én állom. És ha igyekeznek, ma este még több italt is fizetek.

Lelkes kiáltások fogadták a nagylelkű ajánlatot. A társaság egy része felállt és a pulthoz sietett. Úgy tűnt, Veronicáról mindenki megfeledkezett, kivéve Mitchet. Hogyan is feledkezhetett volna meg róla, amikor a lány csoda szép barna szeme olyan szomorúan és hálásan tapadt rá!

Mitch egyszerre úgy érezte, hogy nem kap levegőt, és nem értette, miért. Amióta visszatért Melbourne-be, egyfajta bénultságban élt. Tudta, hogy erről ő maga tehet: túl sokat dolgozott, a családját elhanyagolta, és kevés szabadidejét olyan nőkkel töltötte, akik csak néhány, nem különösebben emlékezetes estével ajándékozták meg.

Veronica pimaszsága, cserfessége, az, ahogyan az embereket az ujja köré csavarta, felkeltette a kíváncsiságát, még hozzá annyira, hogy ezt már-már kényelmetlennek találta. Kényelmetlennek, mert mindezt csak a vágy okozhatta, és ez a vágy kizárólag érzelmi zsákutcába vezethet. Ő semmit sem adhat ennek a lánynak.

Úgy döntött, elfojtja az érdeklődését, és a világ Stacyjeire összpontosít. Mert Stacy kedves és egyszerű, és épp most próbálja magára vonni a figyelmét.

– Tessék? – fordult Mitch az édes, készséges fiatal nőhöz, akiről eddig gyakorlatilag tudomást sem vett.

Stacy rábámult. Nyilván okosabb volt, mint ahogy Mitch feltételezte, mert amikor elmosolyodott, a szemében sajnálkozás tükröződött.

– Mindegy, hagyjuk! – mondta, és felugrott, hogy visszavonuljon a pincérfiúval egy nyugodt sarokba.

Mitch azon kapta magát, hogy a tekintete megint visszatér egy bizonyos barna hajú nőre, aki, mint kiderült, szintén őt figyelte.

– Nem iszik? – kérdezte Veronica.

– Csak ha szomjas vagyok. Milyen az itala?

A lány lebandzsította a poharára.

– A célnak megfelel.

Mitch megkerülte az asztalt, és leült mellé. Tudta, hogy Veronica még nem felejtette el Phil szavait.

– Szóval miért költözött ide a Gold Coastról? Erről nem esett szó az állásinterjún.

– Sok mindenről nem esett szó – válaszolta Veronica. – Gondoljon arra, hogy mennyi időt megspóroltunk ezzel!

– De most szerencsére van elég időnk.

Amióta megismerkedtek, Veronica először mosolygott vidámság nélkül. Megérezte a sebezhetőségét, ezért Mitch megingott, de csak egy pillanatra.

– Itt születtem – felelte a lány.

– Igen, Kristin mondta. És?

– Mindig szerettem új dolgokat kipróbálni, szélesíteni a látókörömet. Kristin említette ezt az állást, amely ideálisnak tűnt, így visszajöttem.

– Mert a Gold Coaston telített a munkaerőpiac?

Úgy tűnt, Veronica valami szentelen válasszal akar előrukkolni, de aztán meggondolta magát.

– Maga már arra is nehezen szánta rá magát, hogy hat hónapra alkalmazzon. Örülnie kellene, hogy nem akarok örökre a nyakán maradni.

Mitch összeráncolta a homlokát.

– Ez azt jelenti, hogy amikor letelik a hat hónap, elmegy? – Ezúttal hiába fürkészte a lány arcát, semmit sem tudott leolvasni róla.

– Nem vagyok jósnő, nem tudom, mit hoz a jövő. De egyet megígérek: ameddig itt vagyok, örülni fog, hogy alkalmazott. Talán fél év múlva kész lesz hagyni, hogy továbblépjek. Vagy én akarok majd továbblépni. Vagy talán ez fel sem merül majd bennem, mert olyan jól kijövünk egymással. Az az érzésem, nem csak én vagyok elégedett a jelenlegi helyzettel.

Mielőtt Mitch eltöprenghetett volna ezen, Kristin mellettük termett.

– Átjöttök a Go-Go Bárba? – tudakolta, és Mitch felhúzta a szemöldökét.

– Komolyan kérdezed, hogy elmegyek-e veletek egy táncklubba?

Kristin zavartan mosolygott.

– Sejtettem, hogy ki fogsz nevetni, de a többiek azt remélték, hogy továbbra is visszaélhetnek a nagylelkűségeddel.

– Akkor közöld velük, hogy nemet mondtam a meghívásra.

– Na és te, Veronica? – kérdezte Kristin. – Nincs kedved táncolni?

Veronica elfojtott egy ásítást.

– Nem, inkább lefekszem.

– Micsoda? Te, a leglelkesebb bulikirálynő, akit ismerek?

– És ezt az a nő kérdezi tőlem, aki az orrkarikáját és rasztafrizuráját bézs kosztümre és pulóver-kardigán együttesre cserélte? – vágott vissza Veronica.

Mitch elképedten az asszisztensére bámult, aki elvörösödött, és dühösen Veronicára meredt, néma szájmozgatással adva a tudtára a véleményét. A lány azonban csak mosolygott.

– Borisnak és nekem kora reggel találkozónk lesz egy asztalossal – mondta.

– Egy asztalossal? Miért? – tudakolta Mitch, aki nehezen szakadt el az álomképtől, ahogy Veronica behunyt szemmel, egyedül táncol egy félhomályos táncparketten.

– Ne féljen, csak csekély változtatásokat tervezünk, észre sem veszi majd a különbséget.

– Akkor miért fizetek érte?

– Mert megígérte.

– Hm.

– Viszlát reggel! – Kristin megpuszilta a barátnőjét, és kezet nyújtott Mitchnek. – Jó éjszakát, főnök!

– Jó éjt!

Kristin még egyszer Veronicára hunyorított, és csatlakozott a kollégáihoz.

Mitch felkelt, mire Veronica felkapta kis retiküljét, és szintén felállt. A tekintetük összefonódott, és a lány halványan a férfira mosolygott – újabb apró jelét adva a sebezhetőségének. Mitch gyomra görcsbe rándult, ahogy a védelmező ösztöne megint felébredt. Elővigyázatosságból egyenesen előrebámult, ahogy egymás mellett megindultak a kijárat felé.

Odakint a lány megtorpant.

– Hadd kísérjem a kocsijához! – mondta a férfi.

– Taxival jöttem, mert sejtettem, hogy meghív majd bennünket néhány koktéllra, és ki akartam használni a lehetőséget – mormolta Veronica széles mosollyal, Mitch azonban tudta, hogy legfeljebb ha másfél pohár alkoholt ivott.

– Eredjen csak! – biztatta a lány, mintha megérezte volna a habozását. – Nem lesz semmi bajom. Itt világos van, sok a járókelő, és biztos hamarosan erre jön egy taxi. Ez a ruha eddig még sosem hagyott cserben. – Körözött egyet a vállával, és a dekoltázsa kicsit félrecsúszott.

Mitch nagyot nyelt, ahogy a tekintete végigsiklott a lány nyakán. Veronica időközben elfordult, és az utcát pásztázta a tekintetével.

Mitch isteni közbeavatkozásért fohászkodva felnézett az égre, a sziporkázó csillagokra, aztán lopva tovább mustrálgatta a lányt. A szél Veronica arcába fújta a hosszú, sötét tincseket, és Mitch keze viszkedett, annyira szeretne volna megérinteni őket. Ez a lány maga a megtestesült csábítás. És hat hónap múlva valószínűleg örökre kísétál az életéből...

Haza kell mennem! – sürgette magát a férfi, de mintha földbe gyökerezett volna a lába.

Kellemes, langyos volt az idő, Veronica azonban az utóbbi években trópusi klímájú vidéken élt, és nem hozott magával kiskabátot, nem csoda, ha kicsit fázott. Mitch látta, hogy megborzong, és megdörzsöli libabőrös karját.

Amikor aztán a foga is vacogni kezdett, a férfi tudta, hogy nincs más választása.

– Jöjjön! – mondta a lánynak. – Hazaviszem.

Mitch leparkolt fekete luxuskabriójával a St. Kilda-i Esplanade szálloda mellett. Tekintete megpihent a Palais Theatre impozáns art deco homlokzatán, majd továbbvándorolt a tengerpartra, a fővenyt nyaldosó hullámokra.

– Itt lakik?

Veronica felbámult az apartmanházra. Új lakásából percek alatt elérhette a legjobb éttermetek, ráadásul ez pontosan az a fajta környék volt, ahol jól érezte magát: csupa élet és nyüzsgés.

– Igen – sóhajtott fel boldogan.

– Meg fogja őrjíteni a zaj. – Mitch hangja hűvösen, hivatalosan csengett. Veronica elégedetten nyugtázta, hogy Playboy Mitch eltűnt, Főnök Mitch visszatért.

– Régóta egyedül élek – mondta vállat vonva –, és megszoktam a zajt. A magnóm egész nap be van kapcsolva. Egy kis beszűrődő lárma aligha fog zavarni.

Mitch a kormánykerékre hajolt, és homlokráncolva szemlélte az épületet, a lepattogzó, krémszínű vakolatot, a rácsokat az ablakokon.

Veronica felkacagott, és a feszültség, amelyet azóta érzett, hogy a férfi vele maradt ahelyett, hogy követte volna szösz partnerét, kicsit enyhült.

– Ne aggódjon, Mitch, ez a hely teljesen biztonságos. Különben is, már nagylány vagyok, tudok magamra vigyázni.

Mitch hátradőlt a bolyhos gyapjúhuzatú ülésen, és először pillantott rá azóta, hogy a lány beszállt a kocsijába.

– Igazán?

Veronica felszegte az állát.

– Arra mérget vehet!

A férfi lassan bólintott, mintha ezzel a lány válaszolt volna egy másik kérdésére is.

Veronica ki akart szállni, de mire felkapta a táskáját, Mitch kiugrott a kocsiból, és kinyitotta előtte az ajtót. A lány meglepetten, kalapáló szívvel felbámult a sötét hajú, sötét öltönyös, sötét szemű, régimódi úriemberként viselkedő férfira.

– Az apámon kívül még soha, egyetlen férfi sem nyitotta ki előttem a kocsiajtót – szaladt ki a száján.

– Sajnálom.

– Én is. – A lány hallgatott egy darabig. – Köszönöm – mondta aztán halkán, kicsit rekedten, ahogy kikászálódott.

– Nincs mit. – Ahogy Mitch becsapta a kocsiajtót, az illata beburkolta a lányt, és Veronica behunyta a szemét. Csak amikor megint kinyitotta, akkor eszmélt rá, hogy milyen közel állnak egymáshoz, és megdörzsölte az enyhe idő ellenére libabőrös karját.

– Hát nem gyönyörű a holdfényben ez a hely? – fuvolázta, hogy a zavarát leplezze.

Mitch nem mozdult.

– De igen, az – válaszolta végül.

Veronica érezte, hogy őt figyeli, és már azt is értette, miért bizserog a bőre: Mitch Hanovernek, az ő hűvös, korrekt főnökének, a tökéletes úriembernek olyasmiken jár az esze, amiken nem kellene.

A hold kilesett egy felhő mögül, és a lány az ezüstös fényben már tisztán látta a szürke szempárt, és felfedezett benne valamit... Vágyat? A szíve nagyot dobbant, ahogy elöntötte a sóvárgás. Egyszerre mintha forró szikrák pattogtak volna köztük a levegőben, és Veronicának olyan érzése támadt, hogy az, aki kettejük közül a legközelebb pislog, megszólal, vagy megmoccan, az fogja eldönteni a kapcsolatuk további sorsát.

Végül Mitch homlokráncolva az órájára nézett.

– Jöjjön, elkísérem a kapuig, de aztán tényleg mennem kell. – Amikor megint a lányra nézett, a tekintetében már csak enyhe zavarodottság tükröződött. A varázs megtört.

Ezt megúsztam, gondolta Veronica.

– Szegény Mitch – mormolta. – Ha sejtettük volna, mennyire kimeríti egy ilyen esti összejövetel, áttettük volna a bulit vasárnap délelőttre. – Meg sem várta a férfi válaszát, megpördült, és a vastag téglakerítéshez indult.

– Miss Bing, még soha nem találkoztam ilyen nővel, aki ennyire szereti provokálni a férfiakat, mint maga – hallotta a háta mögül Mitch hangját.

– Provokálni, Mr. Hanover? – Veronica beütötte a kódot, és a fekete kovácsoltvas kapu csikorogva kitárult. – Én csak udvariasan társalgok a főnökömmel.

Mitch zsebre dugta a kezét, és a falnak dőlt.

– Ha ezt így nevezi, nem nagy jövőt jósolok azoknak, akik az úgynevezett udvariasságával kevésbé jól tudnak megbirkózni, mint én.

– Biztosíthatom, hogy a félelmei alaptalanok. Az ilyenek ugyanis az út szélére sodródnak, mielőtt ráébredtek volna, hogy arra jártam.

Mitch szeme elsötétült, tekintete foglyul ejtette a lányét.

– Egy ilyen embert hagyott a Gold Coaston? – tudakolta a férfi.

– Ennyit az udvarias társalgásról – morogta Veronica, és belépett a kertbe.

Mitch követte a kanyargós, hosszú ösvényen, amelyet csak a teliholdnak a repkény levelei között átszűrődő fénye világított meg. A környezet csodásan romantikus lett volna, ha Mitch nem Mitch, és ő nem ő. A férfi nyilván nem értette meg a finom rendreutasítást, mert tovább feszegette a témát.

– Csak a munkaadójaként kérdeztem, mert ragaszkodom hozzá, hogy kitöltse nálam az idejét. Féléves szerződést kívánt, és megkapta. Tehát a következő hat hónapra az enyém.

– Nem azt mondta, hogy egyetlen nő sem a magáé?

Mitch fúj egyet.

– Az enyém alatt természetesen a Hanover Enterprisest értettem.

– Ez mindaddig rendben is van, amíg a Hanover Enterprises elfogadja, hogy a következő hat hónapban meg kell osztoznia rajtam ennek az apartmanháznak a tulajdonosával, akivel sokkal nehezebben jutottam dűlőre, mint magával, és a bankkal, amely gyakorlatilag a kocsim tulajdonosa. Vagyis nagyon úgy fest, hogy senkié sem vagyok, legkevésbé a magam ura.

– Ezt örömmel hallom.

– Jellemző – motyogta a lány. Mereven előreszegezte a tekintetét, miközben a táskájában a kulcsa után kutatott. – A lakásom az épület hátsó részében fekszik, főleg az ajtóig kísérsz – fűzte hozzá, de Mitch nem hagyta magát lekoptatni.

– Ha eddig már eljöttem, miért fordulnék vissza félúton?

Veronica végül megadóan felsóhajtott, és továbbment a kavicsos ösvényen, elhaladt a moha lepte angyalokkal díszített, régi szökőkút mellett. A környék szokatlanul csendes volt, és ezt egyre nehezebben viselte el, mert így tisztán hallotta a lépteiket, Mitch lélegzését és a belső hangot, amely arra figyelmeztette, hogy a férfi egyre jobban befurakodik a magánszférájába.

Még ha nem is történt köztük semmi, még ha nem is dolgozik vele, és még ha Mitch olyan embernek is tűnik, aki – hozzá hasonlóan – képes vigyázni magára, akkor is ajánlatos résen lennie.

Istenem, miért ilyen bonyolult az élet?

Amikor a lakásához értek, Veronica megfordult, és felszegte az állát, aztán megint megdörzsölte libabőrös karját.

– Elfelejtettem, milyen hűvösek Melbourne-ben az éjszakák – dünnyögte.

– Több mint húsz fok van – mutatott rá Mitch, és mély hangjára a lány megremegett.

– Ahogy mondtam! Brr! – mókázott. Azt remélte, hogy eloszthatja a feszültséget, és a célját elérhette, mert Mitch rekedten felnevetett.

És ahogy a férfi csillogó szemébe nézett, Veronica gyomra liftezni kezdett.

Nem fog többé Mitch szemébe nézni – legalábbis a következő öt és háromnegyed hónapban –, határozta el. Akkor biztonságban lesz.

– Köszönöm az italt és a fuvart, főnök – mondta.

– Szívesen, Miss Bing. – Mitch meghajolt, és Veronica szívverése felgyorsult, ahogy eszébe jutott, hogyan nyitotta ki előtte a kocsiajtót. Mitch Hanover nemcsak lélegzetelállítóan vonzó, céltudatos és gyakorlatias, hanem igazi úriember is. Kihalófélben lévő fajta...

– Jó éjt! – suttogta.

Mitch néhány hosszú másodpercig némán tanulmányozta a lány arcát.

Veronica teste bizseregni kezdett, és amikor a férfi hozzáhajolt, hogy megpuszilja, a bőre majdnem lángra lobbant. Mitch azonban az utolsó pillanatban meggondolta magát, és inkább a szájára nyomta az ajkát. A csókja gyengéd cirógatásra hasonlított, mégsem hatott ártatlannak. Mágikus volt, bódító... mennyei!

És Veronicát, aki kislánként egyedül üldögélt a külvárosi szobájában, és ilyesmiről álmodott, és akinek eddigi életében nem sok holdfényes varázsban volt része, valódi kinyilatkoztatásként érte. Ezért is nem vett tudomást a figyelmeztető belső hangról, sem a szabályokról, amelyeket annak idején önvédelemből felállított, de most a legjobb akarattal sem tudott felidézni, inkább behunyta szemmel átadta magát a gyönyörnek.

Ha ez a csók semmit sem jelent, ez lett volna a megfelelő pillanat, hogy Mitch véget vessen neki. Veronica visszafojtotta a lélegzetét, és már készenlétben tartott egy humoros megjegyzést, amellyel elveheti a helyzet életét.

Mitch azonban elmélyítette a csókot, és Veronica a szó szoros értelmében a karjába omlott, ahogy az agya felmondta a szolgálatot. Amikor a férfi nyelve felfedezőútra indult a szájában, forogni kezdett vele a világ. Sajnos az ölekezésüknek túl hamar vége szakadt, mert Mitch váratlanul visszahúzódott.

Veronica kinyitotta a szemét, de a sötétben nem látta a férfi arcát, így fogalma sem volt, mi játszódik le benne, és hogy most elkezdődött-e valami köztük. Amire egyébként annyira vágyott, hogy belesajdult a szíve.

A pokolba! Mit tett? – nyilallt belé a gondolat, és kővé dermedt.

– Most már tényleg el kell köszönnöm – dörmögte a férfi.

– Szerintem is – nyögte ki a lány nagy nehezen.

– Jó éjszakát, Veronica!

Miért kellett Mitchnek épp most a keresztnevének szólítania?

– Jó éjt, főnök! – válaszolta a lány. Azt remélte, hogy a hivatalos hangnem segíthet visszatérni

a korábbi, bonyodalmaktól mentes, munkaadó-munkavállaló kapcsolathoz.

– Szép álmokat! – bólintott Mitch, és sarkon fordult.

Veronica a tekintetével követte a sötét, széles vállú férfialakot. Amikor elnyelte az éjszaka, a lány megfordult, és hagyta, hogy az ajtónak koccanjon a homloka. Azt remélte, így gyorsabban kijózanodik. Mitchnek fogalma sem lehet arról, hogy ő ma éjjel a csókjukról fog álmodni.

De kit akar becsapni? Mitch Hanover intelligens és nyilván tapasztalt férfi. És ezért igenis tudja, hogy ő miről fog álmodni, és azt is, hogy elég ostoba ahhoz, hogy közel engedje magához a főnökét.

Veronica nem értette, hogyan lehetséges, hogy miután több mint háromezer kilométert megtett, már megint itt tart. Miért nem tanult a múltbeli hibáiból?